

NÉGY VERS

CS. SIMON ISTVÁN

VÁZLATOK FEKETÉBEN

Fekete karámból
szétkószált felhők
kérődzik a csillagokat
könyörületként bujkál
a hold
holt tájakat bont az éj
jeltelen darabokra

2.

Tavaszi
szerelem-kisiparosok
hamis gyöngyökkel
eszményi tájamon
a jegesmedvék
ellepték az őzünőket
eszményi tájamon
fekete út előtt
a zöld vetések szétrebbennek

3.

Fekete úton
szétrebben a zöld
rám csordul az este
hűvös ógyelgés a táj
fekete úton megyek
mindegy hogy merre
hűvös ógyelgés a táj
utak útvesztőjén a fekete út is
„a növényektől az istenségig vezet?!“
és békés tájaknak ácsol furcsa kereszteteket

Csóka 65

NERETVA

Nyár

a híd lába közt
sóhajt a folyó
a hidak közt
sóhajt a folyó
és a gyanútlan szirteken
darazsakkal rajzik

Ősz

a híd lábaközét
sirályok habozzák
türkmén selymüket
habok foltozzák
a hidak közt

Mostar 66

360-IK ÉJSZAKA

Véredbe kóstol az éj
árnyképén fagy-törések
csont-derező kényszer
ellenvetés a fény

sorsoddal találkozol minden
téli

Csóka 67

Ő IS

újrafogalmazta a múltat
a zaj
csak zaj maradt
csak a sapkáját néztem
és aztán
ő is
megrettent tőle

Szeged 67